

JANA JAŠOVÁ

KRUTÝ MĚSÍC

motto

Krutý měsíc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jana Jašová

Krutý měsíc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRUTÝ
MĚSÍC

JANA JAŠOVÁ

KRUTÝ
MĚSÍC

motto

© Jana Jašová, 2023

Cover photography © Amy Weiss / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-267-2544-2

ISBN e-knihy 978-80-267-2580-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2581-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2579-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Twistenovi, který tak strašně brzo vykročil do údolí stínů

*Duben je nejkřutější měsíc, plodí
šeráky z mrtvé země, mísí
paměť a touhu, budí
jarním deštěm mdlé kořeny.*

T. S. Elliot: PUSTÁ ZEMĚ (v překladu Petra Onuferu)

ŠKAREDÁ STŘEDA

TAMARA

Krev.

Mám na ruku krev.

To bylo první, co jsem si začala mátožně uvědomovat, když jsem se pomalu probírala z... čeho vlastně? Spánku? Bezvědomí? Opilosti?

Podle toho, jak to v autě hrozně smrdělo, tak z toho posledního.

Počkat.

V autě?!

Škubla jsem prudce hlavou, ale to jsem neměla dělat. Pod čelem a ve spáncích mi vybuchla bolest tak nesnesitelná, že jsem bezděčně zašátrala rukama před sebou, abych se něčeho zachytila. Zavadila jsem přitom o střed volantu a nocí se rozlehlo táhlé houkání klaksonu, které mě dokonale probralo.

Seděla jsem za volantem své zánovní Toyoty Yaris na opuštěné klikaté silničce uprostřed lesa. Reflektory auta zastaveného riskantně kousek před zatáčkou svítily mezi husté stromy a všude jinde byla tma, nad zemí prosycená chuchvalci mlhy.

Přede mnou zářila obrazovka palubního počítače, ale navigace byla vypnutá, na černém poli se jen objevoval a mizel název a frekvence rádia, jehož moderátor hlaholil nuceně optimistickým tónem: „... a za chvíli tu už máme Želený čtvrtek, i když letošní

Velikonoce si kvůli prodloužení vládních protiepidemických opatření nebudeme moci užít tak, jak velí tradice...“

Rádio na chvíli vypadlo a já si zděšeně prohlížela svoje ruce. Žádné poranění jsem neviděla, ale nebylo pochyb, že ten mazlavý, kovově páchnoucí film mezi mými prsty je krev. Velkou zahnědlou mokrou skvrnu jsem měla i na svetru, od krve byly volant i řadicí páka.

Motor auta pořád běžel.

Na palubní desce výhrůžně svítila červená ikonka upozornění, že nemám zapnutý pás, a taky oranžový signál nedostatku paliva.

Vypnula jsem motor, lepkavou rukou se natáhla po klíče dvířek a vystoupila. Země mi ujela pod nohama, musela jsem se přidržet střechy a žaludek mi vyletěl do krku. Naklonila jsem se na druhou stranu, abych si nepozvracela auto, a začala dávit do příkopu vedle sebe.

Když křeče v břiše trochu povolily, utřela jsem si pusou rukávem svetru a s pravačkou pořád na kapotě auta se vrávoravě vydala dopředu. Děsila jsem se toho, co uvidím.

Koho uvidím.

Koho jsem to tady potmě v lese, totálně ožralá, srazila.

At' je to srna. Panebože, at' je to zvíře.

Protože jestli není, jak s tím budu žít?!

BETYNA

Krev.

Všude je krev.

To bylo to první, co jsem si vybavila, když jsem se pomalu probírala z... čeho vlastně? Spánku? Bezvědomí? Opilosti?

Co se mi to zase zdálo?

A co mě to probudilo?

Bouchnutí z přízemí se ozvalo znova, a pak ještě jednou. Neochotně jsem odhrnula peřinu a vysunula nohy do chladu

ložnice. Naštěstí ne bosý. Tlustý ponožky sice nejsou moc sexy, ale v manželský posteli spím už druhý rok stejně převážně sama.

Snažila jsem se krást do přízemí po špičkách, ale schody i tak přílišně vrzaly. Když jsem byla asi v půlce, zaslechla jsem, jak se nahoře otvírají dveře Cilčina pokoje. Z našich tří dětí měla vždycky nejslabší spaní.

„Mamí? Co je to?“

„Nevím. Spi.“ Nebyla to moc duchaplná odpověď, ale na duchaplnosti teď nebyla ta pravá chvíle.

„Už jsem vzbuzená,“ upozornila mě mladší dcera, jako by to snad šlo přehlédnout. Vykouzla z pokojíčku a vydala se po schodech za mnou. V záři mobilu, kterým jsem si svítila na cestu, jsem si všimla jejích podobných teplých ponožek, taky upletených od babičky.

„Asi jsme nechali něco otevřeného,“ prohodila jsem, i když mi to nepřípadalo moc pravděpodobný. Co Jirka uvíznul kvůli covidu natrvalo za hranic s Německem a já zůstala v baráku sama jen s dětma a dementní matkou, jsem před spaním vždycky až posedle kontrolovala dveře i okna v přízemí.

„Co když je tady zloděj?“ zašeptala Cilka dramaticky, ale statečně řádkovala po schodech za mnou. To by si teda pomoh, pomyslela jsem si sarkasticky. Ale kdo ví? Kdyby si někdo myslel, že tenhle dům je jen další prázdná chalupa Pražáků, tak jako půlka ostatních tady ve vsi, třeba by byl v pokušení to zkusit.

„To by Kess štěkal,“ odpověděla si dcera vzápětí. Sešla jsem do přízemí a namířila baterkou v mobilu do obývacího. Kužel žlutavého světla klouzal z prosezený pohovky s potahem z mikroplýše na velkou televizi, jedinej cennější kus vybavení týhle domácnosti, přešel na konferenční stůl se stohem starých časopisů a hrníčky se zbytky čaje, sektorovou stěnu z osmdesátých let, dopadl do prázdného oblouku, kterým se procházelo do kuchyně.

Do obličejů mě zastudil průvan. Na linoleu zaškrábaly dráčky, z chodby se vynořil temnej stín a vrhnul se na mě. Ne, na

mě ne. Náš vořech velikosti vlčáka, ale s povahou pekinéze mě oběhnul a s vrtěním ocásku začal poskakovat kolem Cilky. Na podlaze po něm zůstávaly špinavé stopy, i když jsem mu večer umyla tlapky ve vaně.

Prošla jsem rychle kuchyní do chodby.

Otevřené vchodové dveře se houpaly v pantech. Než jsem k nim stačila dojít, znova se do nich opřel vítr a zabouchnul je definitivně.

TAMARA

Když jsem se dovlekla před auto a donutila se podívat před sebe...

... nebylo tam nic.

Žádný sražený člověk, ani zvíře.

Nebyla tam ani kaluž krve, která by vysvětlovala tu, co jsem měla na rukou a na svetru.

Toyota stála na okraji lesní silničky vysypané černým štěrkem, a ani ten nebyl před autem nijak rozhrabaný. Předkem byla obrácená z kopce směrem ke vsi, jako bych přijížděla odněkud shora. Jenže pokud jsem věděla, tahle cesta vedla jen k hraničnímu přechodu do Saska pro pěší, a ten byl v době pandemie zavřený.

Jestli jsem prostě jen opilá dostala nápad vyrazit si někam autem a tady mě přemohla ospalost, proč auto nestojí obráceně?

A co ta krev?

Opřela jsem se vyčerpaně oběma rukama o kapotu a rozhlídla se mezi stromy. Podle zatáčky jsem stála kousek pod starým německým hřbitovem. Les byl teď na přelomu zimy a jara dokonale tichý, ani větvička nezapraskala, ale představa umrlců vylézajících z hrobů mě zdaleka neděsila tolik, jako že si absolutně nic nepamatuju.

Jak můžu mít takové alkoholové okno? Proč jsem se tak příšerně opila? Tohle přece normálně nedělám. Ne že bych byla nějaká skalní abstinentka, ale většinou si dám tak dvě skleničky

červeného a mám dost. Nebo margaritu, v barech a na večírcích, a teď jsem z večírku určitě nejela, protože...

... protože...

Protože je lockdown, napověděla mi nějaká část mozku, kde ještě po frontálním útoku alkoholu zbylo pár neuronů. Zákaz nočního vycházení. Zákaz pohybu osob mimo hranice okresu. Zákaz setkávání víc než dvou lidí, kteří nežijí ve společné domácnosti. Přísná opatření byla prodloužena i přes Velikonoce. Zvláštní, že tohle jsem si vybavovala, ale jinak jsem měla v hlavě úplně prázdko.

Obešla jsem auto ze všech stran, nakoukla pod něj, do příkopu vedle silnice, ale nikde jsem nenašla nic, co by mi napovědělo, proč jsem uprostřed chladné jarní noci na opuštěné lesní cestě pocákaná krví a nic si nepamatuju.

Ani jsem už nevěděla, jestli se klepu hrůzou z toho, co jsem – nejspíš – někomu udělala, nebo zimou. A pořád mi bylo hrozně špatně. Dopotácela jsem se zpátky za volant, jenže hlava se mi motala tak, že jsem se neodvažovala nastartovat a rozjet. Copak se v tomhle stavu dokážu udržet na silnici?

Copak dokážu předstírat, že se nic nestalo, když pod autem není mrtvola?

Očividně se *něco* stalo, jen jsem neměla ponětí co.

BETYNA

Vklouzla jsem do kroksů, který stály pod věšákem obtěžkaným bundama a použitýma respirátorama, a vyšla na zápraží. Dveřma, co se asi samy zázračně odemkly, protože jsem si byla stoprocentně jistá, že jsem je před spaním kontrolovala.

Obloha zůstávala zatažená stejně jako včera celý den. Náš dům skoro na konci vesnice byl v tuhle hodinu jedinej, kde se svítilo. Jinak se těch pět a půl (no dobře, ve skutečnosti asi dvě stě padesát) stavení ve Hvozdíně pod náma, stejně jako to poslední na kopci nad náma, nořilo do tmy.

Rozhlídla jsem se po dvorku s kamenným chodníčkem mířícím dozadu ke kurníku a králíkárně. Po zahradě. Po silnici, co vedla kolem našeho plotu nahoru k lesu. Nikde nikdo. A nic.

Cilka se objevila na prahu za mnou. Kesse nesla v náručí, i když mu zadní nohy visely skoro až na zem.

„Kdo otevřel?“ zeptala se a mžourala za mým ramenem do tmy. Najednou se rozzářila. „Táta! Mami, co když se vrátil táta?!“

S povzdechem jsem ji postrčila zpátky do chodby. „Běž do postele, nastyďneš se. Víš, že táta se teď vrátit nemůže.“ S náhlým závanem naděje jsem se podívala na mobil, ale ne, nebylo tam žádný zmeškaný volání, žádný nepřečtený zprávy ve WhatsAppu.

„Blběj covid,“ zamumlala procítěně Cilka, pustila Kesse na zem a vydala se chodbou zpátky ke schodům.

Než jsem zavřela, podívala jsem se nahoru na kopec, kde se na pozadí lesa pyšně vypínal nejvýstavnější dům z Hvozdína, moderní čtvercová vila obložená černou břidlicí, která skoro splývala s nocí. V jejích oknech bylo temno, na příjezdový cestě nestálo žádné auto. Při pohledu na ni mě jako obvykle zamrazilo na zádech.

TAMARA

Hlava mě bolela tak šíleně, že to na nějaké velké myšlenkové operace nebylo, ale jedno mi bylo jasné: musím se odsud dostat, nebo tady zmrznu. A musím to zvládnout sama. Nemám mobil, takže nemůžu nikomu zavolat, aby pro mě přijel. Navíc stejně nemám komu.

A jaká je pravděpodobnost, že se tady v lese uprostřed chladné jarní noci, uprostřed toho nejtvrdšího lockdownu od začátku epidemie, s někým potkám, respektive srazím?

Zařadila jsem jedničku, stlačila ruční brzdu a pomaloučku se rozjela. Zнала jsem to tady z procházek, což byla za covidu jediná povolená aktivita mimo dům, moje ruce automaticky

točily volantem doprava, doleva, doprava. Silnička se klikatila a svažovala, sjížděla jsem ji na trojku čtyřicítkou, protože na víc jsem si netroufala, a při každém škytnutí mi do krku vyletělo trochu zvratků.

Když jsem vyjela z lesa, silnice se narovнала a reflektory dopadly na ceduli s názvem obce. HVOZDÍN. Ještě trochu jsem přibrzdila, když jsem si uvědomila, že je zákaz nočního vycházení. Jenže proč by ve tři ráno někdo hlídal silničku v téhle díře v Lužických horách, která de facto nikam nevede?

Jeď, Tamar, pobídl mě hlas rozumu, nebo možná šílenství.

Jeď domů.

Domů?

Vyřadila jsem rychlost a nechala toyotu tiše klouzat z kopce.

Michalův dům byl temný a opuštěný. Má být opuštěný? Byla jsem tady sama, když jsem do sebe nalila všechnen ten chlast a vyrazila autem bůhvíkam?

Nevzpomínala jsem si. Znělo to šíleně, jako z noir filmu, kde se hrdinka probere a neví, kdo je, jak se jmenuje, odkud je... jenže já nebyla *tabula rasa*.

Věděla jsem, že se jmenuju Tamara.

Můj syn se jmenuje Benjamin.

Můj přítel Michal.

Že pracuju jako webeditorka v pražské pobočce mezinárodní charity, momentálně na home officu.

Že miluju (ne nutně v tomhle pořadí) knížky Davida Michella, indickou kuchyni, svíčky Yankee Candle a mámin jogurtový koláč s ovocem.

Že nesnáším (přibližně v tomhle pořadí) rasisty, dezinformátory, manipulátory a blbce obecně. Taky řízení v centru Prahy, pach droždí a mámino předstírání, že se nic neděje.

Pamatovala jsem si ze svého života naprosto jasně všechno, nebo skoro všechno, až do včerejšího odpoledne. To dům rozhodně prázdný nebyl. Ben seděl nahoře v jednom z hostinských

pokojů, který jsme mu s Michalem přidělili jako jeho zdejší koupě, a předstíral, že dělá na počítači něco do školy. Nejspíš hrál Minecraft nebo sjížděl videa na TikToku, ale kdo z rodičů měl po víc než roce distanční výuky sílu tohle řešit? Já rozhodně ne.

Michal se jako obvykle zavřel v pracovně. Připadalo mi ujeté mít pracovnu i na chalupě, ale tahle luxusní vila nebyla žádná severočeská roubenka a Michal se asi musí starat o svou softwarovou firmu i o víkendech. Nějak nás zlobil kotel a já doufala, že konečně shání někoho na opravu. Sice končil březem, ale tady na úpatí Lužických hor se zima pořád nevzdávala. A topení v podlaze zůstávalo vlažné, i když jsem ho nastavila na maximum.

Zřetelně jsem si pamatovala, jak sedím u stolu v kuchyni, zachumlaná v dlouhém propínacím svetru Michalovy matky, protože jsem si sem nevzala moc oblečení v bláhové víře, že uzávěra za chvíli skončí a my se vrátíme do Prahy. Na počítači jsem měla otevřený Zoom a pokoušela jsem se přijmout volání své nejlepší kamarádky Lenky, jenže signál tady dost haproval, což samozřejmě můj pubertální syn neustále dožraně komentoval. *Je to vůbec možný? Někdo si pořídí takhle posh barák, ale bez pořádného připojení?* Napravo vedle notebooku jsem měla hrnek s grogem. Za okny hvízdal severák a já cítila, že jeden grog na zahřátí stačit nebude. Sedmičku tuzemáku ze zdejšího COOPu jsem preventivně nechala stát na kuchyňském ostrůvku, navzdory Michalovým poznámkám o tom, jak „buranské“ pití to je.

Rámeček s Lenčíným obličejem se na chvíli zaostřil a moje kamarádka se naklonila k monitoru tak, že jsem v kameře viděla jen horní polovinu jejího hubeného obličeje s výrazným orlím nosem.

„Seš tam sama, Tamar? Kde je Ben?“

„Kde asi? Nahore na kompu jako obvykle,“ odpověděla jsem nechápavě.

„A Michal?“

„Taky, proč?“

„Tater... náhodou jsem... narazila...“ Lenčin obličej se roztrásl, zmizel, zase naskočil.

„Leni? Počkej, prosím tě, zase to blbne. Zkusím restartovat připojení a zavolám ti, jo?“ Napila jsem se grogu a pomyslela si, že je tam moc citronu, že si ho musím přisladit. Pak jsem vstala od stolu a přešla k parapetu, na kterém stál blikající wifi router. Vytáhla jsem ho na chvíli ze zásuvky, i když jsem riskovala, že můj puberták nahoře z toho dostane psotník. Za pár vteřin jsem koncovku zase zapojila do patřičného otvoru a vrátila se k notebooku. Připojení mi spadlo, takže jsem musela nejdřív znova otevřít Zoom, najít v kontaktech fotku lahve rioji, kterou tam měla Lenka místo profilovky, a zavolat jí.

Tentokrát jsem ji na kameře uviděla celou, i s oversize krémovou košilí se skvrnou od červeného vína pod krkem. Skleničku měla v ruce i teď, když vyhrkla do mikrofonu:

„Zamkni se, Tamar. Potřebuju s tebou mluvit *tête-à-tête*.“

Znělo to tak zlověstně, že mi po zádech přeběhl mráz.

„Něco se stalo?“ vyhrkla jsem v panice a zašátrala rukou po přehnaně kyselém grogu.

„Zamkni se,“ opakovala Lenka tvrdě, ale vzápětí se slitovala: „Ne, nic se nestalo, ale něco jsem zjistila...“

To mě moc neuklidnilo, ale poslušně jsem došla ke dveřím a otočila klíčem, i když jsem si uměla představit, jak by to Benovi nebo Michalovi bylo divné, kdyby zrovna teď chtěli něco v kuchyni. Pak jsem se vrátila na nepohodlnou designovou židli ve tvaru vajíčka, nasypala si do grogu další lžičku třtinového cukru, zamíchala chladnou tekutinu a zeptala se Lenky:

„A cos zjistila?“

To bylo to úplně poslední, co jsem si pamatovala.

Nechala jsem auto zaparkované na příjezdové cestě, protože v garáži měl Michal svoje mnohem dražší SUV. Vystoupala jsem po pěti schodech ke dveřím domu a opatrně vzala za kliku.

Bylo odemčeno.

Zula jsem si boty a tichounce se kradla po mramorové podlaze haly pro případ, že by uvnitř někdo spal. Tichý dům kolem mě ale vysílal do mých nervových zakončení úplně jiné poselství.

Sama, jsi tady sama...

Tady.

V tomhle cizím domě, kde pořád něco hledáš.

V téhle cizí vesnici, kde tě všichni nenávidí jenom kvůli pražské espézetce.

V tomhle životě, který jako by ti pořád házel klacky pod nohy.

Prošla jsem nejdřív přízemí – kuchyni s nablýskanou linkou na míru, zabudovanými spotřebiči a ostrůvkem se žulovou pracovní deskou uprostřed místnosti. Na lince ležel displejem dolů můj mobil, ve dřezu stál hrníček od grogu s nějakými bílými drobečky na dně a vedle něj prázdná sedmička s etiketou *Tuzemák jindřichohradecký* a obrázkem plachetnice. Obývací pokoj s pravým krbem, obřím domácím kinem a širokou pohovkou ve tvaru L s potahem ze smetanové kůže. Nakoukla jsem i do prostorné koupelny se sprchovým koutem a vanou na lvích tlapách. Jediná ložnice v přízemí patřila Michalově matce a zůstávala celou dobu mého pobytu tady zamčená jako Modrovousova komnata.

Pak jsem se pořád jen v ponožkách vydala do patra, kde jsme v jedné ložnici spali my s Michalem, ve druhé Ben. Pak tam byla ještě Michalova pracovna, teď další koupelna a šatna.

Pracovna byla taky zamčená, ale to se dalo čekat – slýchala jsem Michalovo paranoidní otáčení klíčem pokaždé, když ji opouštěl. Ostatní pokoje byly prázdné. Z Benova zmizel počítač i messengerský batoh, a taky jeho milovaná černá bunda Ombre, bez které nedal ani ránu.

Zato v našem pokoji byly všechny Michalovy věci tak, jak jsem je tam viděla někdy kolem poledne, když mi začala být dole zima a vydala jsem se pro teplejší ponožky. Na odkládacím stojanu za dveřmi visely jeho džíny. Na posteli ležel ručník, co

si do něj si ráno zabalil umyté vlasy. Všude se válely zmačkané papírové kapesníčky – kotel zlobil už delší dobu, takže nám všem pořád teklo z nosu.

Vyčerpaně jsem se svezla na vlastní stranu king size postele a zadívala se na svoje ruce.

Ruce lepkavé zasychající krví.

Široké rukávy svetru se mi trochu vyhrnuly a já si všimla, že obě předloktí mám plná modřin, které se pomalu začínaly barvit do modrofialova.

Panebože, co se tady stalo?

Kde je můj syn?

Kde je můj partner?

Kde jsou moje vzpomínky?

ZELENÝ ČTVRTEK

BETYNA

„No tak, uхни přece, ty trdlo,“ oslovila jsem ramlici s obřím břichem, která mi překážela ve dvířkách kotce. A šokovaně jsem si pomyslela, že se měním ve svou babičku. V šestatřiceti. Moje vrstevnice teprve začínají uvažovat, jestli by se neměly usadit, uspořádat svatbu na Hluboký, pořídít si miminko, který se bude dobře vyjímat na instáči. Já mám tři děti, strie na prsou i na břiše a na nohou gumový kroksy.

Když jsem byla v Emině věku, připadalo mi, že nikdo nežije tak pitomě jako my. Nenáviděla jsem to tady. Chtěla jsem pryč, co nejdál, do Indie, na Šrí Lanku nebo Nový Zéland. Adam ne, ten –

Narovnala jsem se v zádech a přes stříšku kotců se zadívala nahoru na dům Taterových. Něco na tom pohledu mě zarazilo, ale teprve po chvíli mi došlo, co to je: červená toyota, šikmo zaparkovaná před vchodem.

Když jsem vyšla ven v noci, žádný auto tam nestálo.

V přítmí jsem se podívala na hodinky.

Půl šestý.

Půl hodiny po nočním zákazu vycházení. Ne že by tady lidi byli extra vzorný, ale...

Kam mohla jet v noci Tamara?

TAMARA

„Michal Tater, zdravím. Po zaznění zvukového signálu mi prosím nechte vzkaz, ozvu se vám co nejdřív.“

Drhla jsem si ruce kartáčkem nad dřezem v kuchyni, už potřetí po tom, co jsem se oblečená probudila z krátkého opi-
leckého spánku. Připadalo mi, že vzduch je silně prosycený
pachem Sava, což bylo zvláštní, protože já úklidu nikdy moc
nedala. Michalovi sem normálně chodila uklízečka z vesnice, ale
kvůli riziku nákazy to prozatím zrušil. Poslední dobou byl dost
popudlivý a občas na mě vyjel, že tady v životě nebyl takový
svinčík, že jeho matka by se sem štitila jen vstoupit. Já to igno-
rovala, protože zaprvé přeháněl a zadruhé – jestli mu to vadí,
ať si to uklidí sám.

Na chvíli jsem nechala drhnutí a malíčkem zase stiskla vytá-
čení. Prázdným domem se znova rozezněl Michalův suverénní
manažerský hlas.

„Michal Tater, zdravím. Po zaznění zvukového signálu...“

Pod nehty. Mám krev i pod nehty. Potlačila jsem nutkání na zvrac-
ení, vzala ze stolu párátko a začala si jím systematicky čistit jeden
nkrátko ostříhaný nehet za druhým. Na okamžik mě napadlo,
že se mi možná nechce zvracet jen z krve a důkladné intoxikace
organismu flaškou rumu, ale i ze zvuku Michalova hlasu.

Ty poslední dny tady jsme si lezli příšerně na nervy. Tušila
jsem, že jeho firma má asi kvůli pandemii problémy, neustále
se zavíral v pracovně a s někým německy nebo anglicky tele-
fonoval, když jsem na něj promluvila, díval se skrz mě, jako
by mě ani nevnímal. Utrhoval se i na Bena, se kterým předtím
skvěle vycházeli. Nebýt uzávěry, práskla bych do bot už dávno,
ale rozhodla jsem se to vydržet do Velikonoc, po kterých měl
skončit nouzový stav.

Vztekle jsem vytípla Michalův nahraný vzkaz a znova zkusila
Bena.

„Ať děláme, co děláme, s volaným účastníkem se momentálně
nemůžeme spojit...“

„Do prdele!“ zaječela jsem ke stropu. Svetr a džíny s fleky od krve už jsem ze sebe strhala, byla jsem jen v košilce a kalhotkách a na rukou mi naskočila husí kůže. Modřiny se mi rozlézaly i nad lokty, jako bych strčila paže do svěraku, a když jsem si přejela jazykem po horním rtu, cítila jsem, jak mi otéká. Kdyby mi aspoň nebylo tak hrozně zle... Kdyby mi nebušilo v hlavě tak, že neslyším vlastní myšlenky...

Lenka.

Ještě jsem nezkusila Lenku.

„Ať děláme, co děláme, s volaným účastníkem se momentálně –“

Vztekle jsem práskla mobilem na dubový stůl a natáhla se pro Benovu flanelovou košili, kterou nechal ležet na komodě pod oknem. V hlavě mi vybuchl gejzír pomíchaných vzpomínek, nebo spíš nesouvislých útržků – něco na Bena křičím, nebo možná on na mě, nebo já na Michala, nebo Michal na nás... bylo to přesvětlené a nesmyslné, já přece takhle hysterická nejsem, a už vůbec ne na Benjaminu... Vzápětí všechno potemnělo jako jiskřičky ohňostroje na noční obloze a v mé hlavě se zase rozhostilo prázdno.

Nalila jsem si velkou sklenici vody z karafy v lednici, a pak ještě jednu. Nakonec jsem dopila i ten zbytek, ale o moc líp mi nebylo. Zůstala jsem stát před oknem s nezataženými vertikálními žaluziemi a zírala na svůj odraz ve skle.

Mám zavolat na policii?

Ale co bych jim asi tak řekla? Že jsem možná někoho zabila nebo zranila, ale nevím koho, proč, ani kde je teď? Že se mi ztratil syn, ale nevím kdy, proč, jak zmizel? Že jsem někam jela autem a cestou jsem odpadla, že v podstatě nevím vůbec nic, protože mi v krvi kolují pořád asi tak tři promile...?

Třeba bude rozumnější nechat to, až se úplně rozední.

Až vystřízlivím.

Až se všichni probudí, zapnou si mobily a já se někomu dovolám. Někomu, kdo bude vědět, co se tady stalo.

Jenže copak si můžu jít lehnout, když *nevím, kde mám dítě?!*

Sedla jsem si na židli, objala si levou rukou pokrčené nahé nohy, abych se trochu zahřála, a pravou jsem dál projížděla kontakty v mobilu v zoufalé naději, že narazím na někoho, kdo mi poradí, co dělat. Teprve v tu chvíli jsem si všimla, že mám jednu nepřečtenou zprávu.

Ze skrytého čísla.

MAMI, NEHLEDEJ MĚ.

Zavalila mě bezmoc jako lavina písku, dusila a drtila mě, až jsem nahlas zavyla. Byl to hrdelní, zvířecí zvuk, který jako by ve mně dřímал už dávno a čekal jen na tuhle chvíli.

Vzápětí mi z pusy vyletěl další proud zvratků.

BETYNA

Když jsem nakrmila králíky a pustila slepice z kurníku ven do zaháňky, vrátila jsem se do kuchyně a začala opatrně rovnat čerstvý vajíčka z košíčku do misky v lednici. Pořád jsem nevěděla, jestli je letos vůbec máme barvit. K čemu, když je všechno zakázaný? Návštěvy, koleda, pití alkoholu na veřejnosti, Jirka musí trčet v Žitavě. Ale aspoň se na jedno odpoledne děti něčím zabaví, protože jinak –

„Tenkrát byl taky Zelenej čtvrtek prvního dubna.“

Škubla jsem sebou a otočila se od lednice. Vůbec jsem netušila, jestli máma byla v kuchyni se mnou celou dobu, nebo přišla až teď, ale najednou stála za mnou, bosá, v květovaný noční košili až na zem. Dlouhý šedivý vlasy jí visely podél vyhublého obličej. Vypadala jako přestárlá divoženka.

Postavila jsem košíček na linku a usmála se na ni. Ráno mi to většinou šlo, večer už jsem se musela hodně držet, abych jí neodsekávala.

„Mami, kde máš bačkory? Nastydeš se.“ Hlavou mi blesklo, že tohle jsem už nedávno někomu říkala. Vybavila se mi noční výprava k otevřeným dveřím. „Nebylas v noci venku?“ zeptala

jsem se, i když jsem věděla, že to je zbytečný. Moje matka, která kdysi vyluštila celostránkovou křížovku dřív, než se jí začala vařit voda na kafe, si už nepamatovala nic, co se stalo víc než před minutou.

„Co bych dělala venku?“ Došourala se ke stolu a odtáhla si židli, ale pak se na ni zadívala, jako by si nebyla jistá, co s ní má dělat, a zůstala stát. „Jemu jsem taky říkala, ať v tý tmě nikam nechodí, že je tam mráz. Neměl ani čepici, a víš, jak trpí na ty dutiny.“

Vrátila jsem se k lednici a pokračovala v přerovnávání vajec. „Kdo neměl čepici?“ Jirka tvrdil, že jí ty bludy nemáme vymlouvat. Že máme hrát s ní, protože jinak ji to zbytečně rozruší.

Uslyšela jsem zavržení, jak se máma pomalu usadila ke stolu. Zašustění jejích dlaní po ubruse.

„Adam přece.“

TAMARA

Můžeš mi zavolat? napsala jsem do konverzace WhatsAppu tátovi. Zdráhala jsem se mu rovnou zavolat, protože by to jeho mladou muselo oprávněně vyděsit. Tátova milenka byla asi o patnáct let mladší než *já*, a protože ještě studovala, měla teď prázdniny stejně jako Ben. Tušila jsem, že tátovi ironie téhle konstelace neuniká, ale ve vzájemném špičkování jsme zatím nedospěli k tomu, že by to nahlas připustil.

Mobil se mi rozvibroval asi tři minuty nato. Představila jsem si tátu, jak si nejdřív musí nasadit brýle (umělý zuby ještě ne, na šedesátníka vypadá zachovale), najít pantofle, možná župan, a pak se zdekovat někam, kde ho slečna neuslyší. Na balkon? Do koupelny? V jejich hnízdečku lásku v Modřanech jsem nikdy nebyla, takže jsem neměla tušení.

„Tamaro?“ Když jsem uslyšela jeho hluboký vyrovnaný hlas, málem jsem se zhroutila úlevou, i když to nic neznamenalo. I když byl v Praze a já někde v lesích v pohraničí. Dětilo nás

několik hranic okresů, které se nesměly překračovat, i hranice narýsované jeho nevěrou a rozpadem manželství s mámou, které jsem překračovat nechtěla. Když se rozešli, byla jsem už dávno dospělá a máma mi dala jasně najevo, že si nepřeje, abych se do toho pletla.

„Tati, Ben,“ vyhrkla jsem. „Ben je pryč.“

Znělo to tak dětsky, jako by mi bylo osm, ne osmatřicet, ale já nikdy nedokázala úplně přestříhnout pupeční šňůru.

„Jak pryč?“ zeptal se táta okamžitě. Je univerzitní profesor, vždycky se uměl soustředit na to podstatné.

Zvedla jsem se od stolu, ale to jsem neměla dělat. Žaludek mi znova vyletěl do krku, jenže už nebylo co zvracet, takže se zase váhavě vrátil, kam patří.

„Vzbudila jsem se a není tady.“ Na okamžik jsem váhala, ale něco mi říkalo, ať to nejděsivější – krev v autě, krev na šatech, krev pod nehty a totální okno – prozatím vypustím. Nebylo to téma na telefonát s vlastním tátou na Zelený čtvrtek v šest ráno. „Michal taky ne.“

„No vidíš, tak třeba někam jeli spolu? Zkoušelasi jim volat?“

Asi mu to došlo, sotva to vyslovil. *V šest ráno? Za tmy, zimy, za lockdownu?*

Když jsem se ani nenamáhala odpovědět, táta si krátce vzdychl. „Má tam Michal auto, nebo...?“

Došlo mi, že to vlastně netuším. Do garáže jsem se zatím nepodívala. Třeba to má nějaké nevinné vysvětlení. Možná jsme včera mluvili o tom, že Michal s Benem pojedou... někam...? A já pak tuhle informaci zasklila flaškou rumu?

„Nevím,“ špitla jsem, jako bych i já mohla někoho rušit, a pak mi začaly téct slzy. „Přišla mi zpráva ze skrytého čísla, jako od Bena, že ho nemám hledat, ale...“ Do háje. Proč se zase chovám jako tříletá? *Búúú, tatínku, mám bebí, pofoukat?*

„Tamaro? Neapanikař. Určitě se to nějak vysvětlí,“ ozval se chlácholivě táta. Věděla jsem, že sám určitě taky není v klidu, Ben je jeho miláček, ale snažil se nedávat to najevo. Kvůli mně.

Kdybych někoho zabila, táta by skočil do OBI pro rýč a přijel mi pomoci zakopat mrtvolu.

Křečovitě jsem se přidržela okraje stolu, když mi došlo, že to je možná právě ten případ.

Jenže čí mrtvolu?!

„Mámě jsi nevolala?“ Ten otazník tam skoro ani nebyl.

„Ne, to...“ Máma zrovna začala druhou sérii chemoterapie. Navenek vypadala vyrovnaně: vtipkovala o tom, že je to ta nejlepší dieta pro ženy po přechodu, že tak málo neváží už třicet let, a v paruce s ofinou vypadá tak neodolatelně, až uvažuje o registraci na Tinderu. Stejně jsme si všichni dávali záležet na tom, abychom ji ničím zbytečně nestresovali. Ben taky. Ať už ho zavřená škola a vyhnanství ve Hvozdně deprimovaly sebevíc, s babičkou vždycky telefonoval optimisticky rozjařeným hlasem.

„Víš co?“ prohodil táta hlasitěji, jako by mu přestalo záležet na tom, jestli vzbudíme jeho Alici. „Dej si dvě hodiny. Prohlídni dům, garáž, jejich věci, svůj mobil, poštu, sociální sítě, cokoli, co tě napadne. Za dvě hodiny ti zase zavolám a dohodneme se, co dál.“

Svezla jsem se zpátky na židli a tupě přikývla. Znělo to rozumně. A rozum byl to, co jsem teď naléhavě potřebovala vzít do hrsti.

„Tamaro?“

Došlo mi, že jsem neodpověděla. „Dobře, tak... jo.“

„Ben je chytrý kluk. Určitě by neudělal žádnou blbost,“ pronesl přesvědčeně táta. Znova jsem přikývla, protože jsem tomu chtěla věřit.

„Tak za dvě hodiny. V osm se ozvu. A Tamaro...“

Na okamžik zavládlo ticho obtěžkané vším nevysloveným. Nebo nevyslovitelným?

V pozadí se ozval rozespalý dívčí hlas, který se dožadoval vysvětlení, s kým „Jáří“ v tuhle hodinu volá. Táta začal něco říkat, ale nenechala jsem ho domluvit a bez rozloučení ťukla na kolečko s červeným sluchátkem.

BETYNA

Dala jsem mámě kafe oslazený dvěma lžičkami cukru, jak ho má ráda, a ukrojila jí kousek štrúdlu. Holky i Mates ještě spali. Ode dneška měli prázdniny, ale s jejich distanční výukou to stejně nebylo slavný. Málokdy měli hodiny online, takže si zvykli vyspávat do devíti. Sice jsem stejně jako většina lidí doufala, že tenhle lockdown je poslední, že tohle uzavření škol je poslední a s jarem se všechno nějak vrátí k normálu, ale zároveň jsem z toho „normálu“ měla trochu strach. Devítiletý Mates je těžkej solitér, jemu škola na dálku naprosto vyhovuje. Cilce je dvanáct a je z nich zatím nejvíc v pohodě, ale Emě už bylo na podzim čtrnáct a slušně s ní mlátí puberta. Tváří se, že výraz punk vymysleli pro ni a že někdo tak starej a usedlej jako já by neměl ani předstírat, že ji chápe.

Založila jsem si zimomřivě ruce na prsou, protože teplota byla pořád kolem nuly. Na to, že je prvního dubna, upozorňovaly jen rozkvetlý krokusy na jinak holým záhonku v předzahrádce.

Zadívala jsem se na povlak z jinovatky na schodech a chodničku k brance a překvapeně si všimla, že je podupanej stopama, který vedly od domu k plotu. Některý vypadaly jako od pánskejch tenisek – nebo každopádně o dost větších bot než osmatřicítka, což byla maximální velikost, kterou teď tady v baráku kdo nosil.

A další měly široký rýhy, jaký dělají Eminy milovaný martenky s traktorovýma podrážkami.

„Co se to tady v noci dělo?“ zeptala jsem se Kesse, kterej se přičítal zezadu ze zahrady a vrtěl ocasem. Když se na mě podíval zlatýma očima, měla jsem pocit, jako by se potutelně usmíval. Podrbala jsem ho za ušima a zvedla hlavu k pokojům holek, který měly okna na tuhle stranu.

Byly zavřené, vypadalo to, že všichni ještě tvrdě spí.

Zafoukal vítr a jeho ledový prsty se mi protáhly oky světlu k tělu. Zatřásla jsem se a rozhlídla se kolem. Zase na mě

dolehla tíseň, která cenila zuby ze stínů od chvíle, kdy jsem uvízla v tomhle podivným předpeklí. Tíseň z covidu, z úspor, co se tak rychle tenčily, z Jirkovy věčný nepřítomnosti, z toho, že jsem tady úplně sama na dcery, syna i mámu s alzheimerem.

Tíseň z tisíců mrtvejších, z nekonečný zimy, z minulosti, z budoucnosti, z těch cizích stop u našeho domova.

Odstrčila jsem Kesse zlehka nohou, aby na mě přestal skákat, a vydala se dovnitř zkontrolovat, jestli je Ema vážně v posteli. Když jsem přimhouřila oči směrem k sadu, koutkem oka jsem zahlédla Adama. Stál mezi holýma jabloněma, ruce založený na prsou, a zrzavý vlasy mu zvedal vítr.

Prudce jsem zamrkala, až mi zaslzely oči. Když jsem si je vytřela ukazováčky, sad už byl zase prázdněj.

TAMARA

Podle tátových rad jsem se vydala zkontrolovat garáž, jenže pak jsem uviděla svou sousedku. Michalův dům byl nahoře na svahu, takže jsem měla tu jejich chátrající stavbu z dob reálného socialismu pod sebou jako na dlani. Alžběta stála na zahradě a s rozpuštěnými vlasy, v něčem dlouhým a rozevlátým vypadala ještě víc hippie než jindy.

Věděla jsem, že mě nesnáší. Dávala mi to najevo od prvního dne, kdy jsme se sem začátkem roku s Benem nastěhovali, a bylo v tom něco víc než jen obecný hvozdínský odpor „k luftákům, co nám sem zatáhnou covid a vykoupí pečivo v samošce“. Michal mě varoval, že je divná, ať se s ní nebavím, což bylo dost těžké, když jsem kolem jejich domu musela projít nebo projet při každé cestě do obchodu nebo na poštu. Všechny moje pokusy prolomit její nasupené mlčení končily jednoslabičným odsekáváním: *Jo. Ne. Nevím.*

Jenže její starší dcera na matčinu klatbu zvysoka kašlala. Hned ten první víkend, když Michal zase odjel do Prahy, jsem Bena viděla sedět na zídce dole pod sadem s růžovovlasou

holkou ve vysokých černých šněrovacích botách. Měli hlavy u sebe, dívali se na něco na mobilu, smáli se... a mě píchlo u srdce, když mi došlo, že jeho dětství je u konce.

Od té doby byli, k hluboké a pro mě nepochopitelné nevoli Eminy matky, nerozluční.

Jestli někdo ví, kde Ben je, tak Ema. Kdyby můj mozek pořád ještě nesvírala kocovinová mlha, muselo mě to napadnout už dávno.

Nechala jsem auto autem a rozběhla se jabloňovým sadem k sousedům.

BETYNA

Už jsem chtěla jít dovnitř, když jsem ji zahlídla, jak se řítí dolů z kopce. Můj prvotní impulz byl zmizet v baráku a dělat, že jsem ji neviděla, ale něco mě zarazilo. Běžela tak nemotorně, ruce jí poletovaly kolem těla stejně jako běžovej kardigan bez knoflíků. Někde v půlce kopce se jí nohy smekly po jinovatce a vypadlo to, že sebou sekne, ale na poslední chvíli se přidržela kmene nejbližšího stromu. Nevím, jak jsem to na tu dálku mohla poznat, ale připadalo mi, že z ní sálá zoufalství.

„Betyno!“ Vzpomněla jsem si na tu slabší chvílku, kdy jsem se s ní u plotu zdráhavě dala do řeči o distanční výuce a o tom, jaký úkoly dostávají naše děti, a kdy jsme si potykaly, protože jinak už to začínalo působit trapně. Což neznamenalo, že bych se s ní chtěla kamarádit. Celou dobu, co bydlela v tom baráku na kopci, jsem netoužila po ničem jiném, než aby i s tím klukem zase vypadla. Aby se za okny přestalo objevovat světlo, aby po cestě kolem nás přestal vrčet motor jejího auta...

Abych se mohla zase tvářit, že to na kopci je jen nějaká pitomá opuštěná ratejna, která mi je ukradená.

„Betyno, počkej!“

Doběhla až k zídce na kraji našeho pozemku, opřela se o ni rukama a prudce oddychovala. Kess ji běžel pozdravit, ten pes

by vrtěl ocasem, i kdyby nás sem přišel vyvraždit Freddie Krueger. Přitáhla jsem si k tělu vestu, pod kterou jsem pořád měla flanelovou noční košili, a s potlačeným povzdechem se vydala za ním.

„Ahoj,“ zamumlala jsem zdráhavě. *Tamara*. I to jméno měla snobský a obvykle byla ztělesněním pražský filfeny – všechno stylový, značkový, sladěný. Teď mi připadalo, že na sebe naházela, co jí zrovna přišlo pod ruku. Kaštanový mikádo měla zacuchaný, oči rudý jako angorák a opuchlejší horní ret.

A taky mi připadalo, že z ní táhne rum... což bylo v šest ráno hodně divný.

„Je Ema doma?“ vyhrkla, aniž mi odpověděla na pozdrav.

Okamžitě jsem se naježila. „A kde by asi byla, touhle dobu? Spí.“

„Potřebuju se jí na něco zeptat!“

Měla jsem sto chutí poslat ji do hajzlu. Jenže vážně vypadala zoufale. Ne, ještě hůř... skoro nepříčetně.

„Tys něco pila?“

Trhla sebou, ale místo aby mi odsekla, co je mi po tom, jen bezmocně pokrčila rameny. „Betyno,“ opakovala už potřetí ochraptěle, „prosím... Potřebuju s ní mluvit.“

Ten odér rumu jako by byl s každým jejím slovem silnější. Přece nepustím ke svým dětem nějakou ožralou nánou, kterou skoro neznám?! Nánou, která chodí s tím kreténem shora?

„Proč?“

Tamara se zarazila. Odstrčila se od zídky a pak se jí zase přidržela, jako by bez opory mohla upadnout.

„Ben je... pryč.“

TAMARA

Bylo mi jasné, že Alžbětě to jde hodně proti srsti, ale tohle prostě nemohla odmítnout. Jako máma. Jako sousedka. Jako člověk.

Poprvé za celou dobu, co jsem ji shora pozorovala, jak v těch nejspíš vlastnoručně uháčkovaných boho modelech nosí krmení králíkům, zametá chodník nebo vodí po zahradě za loket svou dementní matku, se zachovala vstřícně. Když jsem se na jejich rodinu vyptávala Michala, arogantně se ušklíbnul: „Co chceš, bílá chátra. Závidí nám prachy. Když jsme to tady rekonstruovali, pořád na nás posílali kontroly ze stavebního úřadu a stěžovali si. Prostě je ignoruj.“ Měla jsem pocit, že je v tom něco víc, příběh pod příběhem, ale nechtěla jsem štourat.

Teď byla tahle „bílá chátra“ moje jediná naděje.

Cestou do kuchyně na mě pořád dorážel ten jejich podvraťák. U stolu tam seděla Betynina máma v podobné flanelové košili, jakou měla její dcera, a míchala si čaj nebo kafe ve vysokém hrníčku. Podívala se na mě a zamračila se.

„Jdi pryč,“ vyjela na mě dřív, než jsem ji stačila pozdravit.

„Mami,“ zamumlala Alžběta a přidržela mi dveře, které vedly z kuchyně ke schodům. Její máma s hnízdem přerostlých šedivých vlasů začala bušit pěstí do stolu.

„Jdi pryč! Pryč!“

Alžběta se na mě omluvně usmála. Když se netvářila tak nepřístupně jako obvykle, najednou mi s tím špičatým dívčím obličejíkem připadala hrozně mladá. Možná to dělaly ty pihy na nose, které jsem poprvé viděla tak zblízka, nebo rozpuštěné zrzavé vlasy.

„Běž nahoru. Jsou to první dveře nad schodama vlevo. Já tady mámú –“

Vděčně jsem přikývla a rozběhla se do schodů. Brala jsem je po dvou, než si to rozmyslí, a zdola se za mnou nesl šílený jekot její matky:

„Pošli ji pryč! Já ji tady nechci! Nechci!“

Hulákala, že by vzbudila i mrtvolu, ale stejně jsem se trochu lekla, když se proti mně dveře s popraskaným bílým lakem rozletěly dřív, než jsem stačila zaťukat.

Benova kamarádka v bavlněném šedivém pyžamu, s růžovo-fialovými vlasy a ušními boltci s několika náušnicemi, se na mě zamračila stejně nepřátelsky jako její babička. Bylo mi to jedno.

„Emo, kde je Ben?“

Neřekla „Cože?“ nebo „Jak to mám vědět?“ Vlastně mi ani nepřipadala zvlášť překvapená. Byla útlá jako její máma, i když ne tak malá, a ta její snaha o drsnost vyvolávala spíš opačný efekt: vypadala jako holčička, co si hraje na rebelku.

„Nevím.“ Ušklíbala se: *Vím, ale neřeknu.*

„Emo, prosím.“ Její babička v kuchyni dál vykřikovala něco o neštěstí, kterého už si tenhle dům užil dost.

Z vedlejšího pokoje se vynořila ta mladší, Cilka, ve stejném šedivém pyžamu. „Co se děje?“

Všimla jsem si, že Ema si tiskne k náznaku ňader pod tenkou bavlnou mobil. „Víš to, vid? Mluvil o tom s tebou? Psal ti?“

Ema zavrtěla hlavou, v zelených očích se jí vzdorovitě za-
blýsklo. Cvakly třetí dveře a chlapec v tričku se Spidermanem mi důležitě oznámil: „Nemáte respirátor. A stejně sem nesmíte chodit. Platí zákaz kontaktu osob z různých domácností. My nejsme vaše sociální bublina.“ Nemohla jsem si vzpomenout, jak se jmenuje, ale bylo mu maximálně deset a mluvil, jako by to předčítal z vládní vyhlášky.

„Emo, musíš mi to říct. Já vůbec nevím...“ Nevím, proč jsem se opila. Nevím, kam jsem jela. Nevím, proč jsem na sobě měla něčí krev. Ale jestli zjistím, že Ben je tady, živý a zdravý, tady za těmi lacinými dveřmi s bakelitovou klikou, tak mi to bude všechno jedno –

Odstrčila jsem růžovovlasou rebelku a vtrhla dovnitř. Kdyby mi to jen trochu myslelo, kdybych se jen trochu dokázala ovládat, nikdy bych to neudělala.

„Mámííí! Mámííí!“ ječela ta mladší.

Ema mlčky vešla do svého pokoje za mnou. Na stěnách byly připínáčky připevněné plakáty nějakých obskurních kapel, fotky vytištěné z počítačové tiskárny a visela tam plechová cedule

s nápísem TATO TRAMVAJ JEDE DO VOZOVNY MOTOL. Přecpaná knihovnička, kde jsem koutkem oka zahlédla i fantasy tituly, které redigovala moje máma. Psací stůl s nezbytným notebookem a polohovací herní židlí. Postel s odhrnutou dekou, černé povlečení se stříbrným motivem souhvězdí.

Ben nikde.

Jeho kamarádka se mi vyzývavě zadívala do očí.

„Emo, tak kde je? Víš to, že jo? Musíš mi to říct!“

„Nevím,“ zamumlala a sklouzla očima k mobilu, který si pořád tiskla k hrudníčku.

Chňapla jsem po ní a telefon jí vyškubla.

„Co –“ Ema šokovaně pootevřela pusku s drobnými bílými zoubky. „Vraťte mi to!“

Hystericky jsem nahmátla tlačítko z boku přístroje a rozsvítila obrazovku. Na spořiči byla fotka pádicích koní. A přístup byl na otisk palce. Pochopitelně.

Ben to má taky tak.

Na prahu se objevila Alžběta, odstrčila dceru a natáhla ke mně ruku.

„To by stačilo, Tamaro. Běž pryč.“

BETYNA

Dívala jsem se za ní, jak jde zpátky do kopce, jak se ztěžka vleče mezi jabloněma.

Kessův čumák mě štouchnul do lýtko. Do dlaně mi vklouzla Cilčina teplá ruka.

„Ty ji nemáš ráda, vid', mami?“

Nemám. Jenže kdybych měla někomu vysvětlit proč, co bych asi tak řekla?

„Cilko? Ty víš něco o Benovi?“

„Co bych asi tak věděla?“ odsekla okamžitě.

„Nebyl tady v noci?“

„U mě ne.“